

Sentencja

Artykuł 11 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi powinien być interpretowany w ten sposób, że zezwolenie na przywóz, które nie spełnia warunków określonych we wspomnianym rozporządzeniu, należy uznać za nieważne wyłącznie w zakresie, w jakim zezwolenie to odnosi się do okazów zwierząt, których rzeczywście dotyczy podstawa nieważności danego zezwolenia na przywóz, w związku z czym okazy te stanowią jedyne okazy, które mogą być przedmiotem zajęcia i ewentualnie konfiskaty przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym się one znajdują.

(¹) Dz.U. C 15 z 18.1.2014.

Decyzja Trybunału (izba właściwa w zakresie szczególnej procedury kontroli) z dnia 9 września 2014 r. o poddaniu szczególnej procedury kontroli wyroku Sądu (izba odwołań) z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie T-401/11 P, Livio Missir Mamachi di Lusignano przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-417/14 RX)

(2014/C 395/26)

Język postępowania: włoski

Strony w postępowaniu przed Sądem

Wnoszący odwołanie: Livio Missir Mamachi di Lusignano (przedstawiciele: Fabrizio di Gianni, Renato Antonini, Gabriele Coppo i Aldo Scalini, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Kwestia będące przedmiotem szczególnej procedury kontroli

Szczególna procedura kontroli dotyczyć będzie zagadnienia, czy wyrok Sądu Missir Mamachi di Lusignano/Komisja (T-401/11 P, EU:T:2014:625) narusza jedność lub spójność prawa Unii, w zakresie w jakim Sąd ten jako instancja odwoławcza uznał, że przysługuje mu jurysdykcja jako sądowi pierwszej instancji w zakresie rozpatrzenia skargi dotyczącej pozaumownej odpowiedzialności Unii

- opartej na uchybieniu przez instytucję obowiązkowi zapewnienia ochrony jej własnym urzędnikom,
- wniesionej przez osoby trzecie będące spadkobiercami zmarłego urzędnika oraz członkami rodziny tegoż urzędnika, która to skarga,
- ma na celu przyznanie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez zmarłego urzędnika oraz odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu poniesionej szkody i doznanej krzywdy przez te osoby trzecie.

Zainteresowanych, o których mowa w art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, oraz strony w postępowaniu przed Sądem wzywa się do przedstawienia Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej uwag na piśmie w przedmiocie powyższej kwestii w terminie miesiąca od chwili doręczenia niniejszej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2014 r. Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-367/14)

(2014/C 395/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Conte, D. Grespan i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich środków koniecznych w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 października 2011 r. w sprawie C-302/09 dotyczącego odzyskania od beneficjentów pomocy przyznanej w ramach systemu pomocy uznanego za niezgodny z prawem oraz ze wspólnym rynkiem decyzją Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii⁽¹⁾, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej decyzji i art. 260 TFUE;
- zasądzenie zapłaty przez Republikę Włoską na rzecz Komisji ryczału, którego wysokość wynika z pomnożenia kwoty dziennej w wysokości 24 578,4 EUR przez liczbę dni trwania naruszenia od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-302/09 do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- zasądzenie zapłaty przez Republikę Włoską na rzecz Komisji kary za każde półrocze, wyznaczonej przez Komisję poczynając od półrocza następującego po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie, poprzez pomnożenie kary dziennej w wysokości 187 264 EUR za dzień przez 182,5 i przez odsetek pomocy pozostającej jeszcze do odzyskania na koniec półrocza w stosunku do kwoty pomocy pozostającej jeszcze do odzyskania w dniu wydania przez Trybunał wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska nie podjęła wszelkich środków niezbędnych do odzyskania pomocy uznanej na mocy decyzji Komisji za niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem, stosownie do wyroku w sprawie C-302/09 albowiem po upływie niemalże 3 lat od wydania wyroku stwierdzającego niezgodność, do odzyskania od beneficjentów pozostaje (co najmniej) 33 032 000, co odpowiada niemalże 70 % kwoty podlegającej odzyskaniu.

Pomimo wprowadzenia po wydaniu wyroku stwierdzającego niezgodność dalszych środków prawnych, do odzyskania pozostaje bowiem wciąż duża część pomocy i nie odnotowano w tym zakresie znacznego postępu.

W konsekwencji należy stwierdzić, że Republika Włoska nie wykonała wyroku stwierdzającego naruszenie.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie systemów pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii, określonych w ustawach nr 30/1997 i 206/1995, przewidujących zwolnienia z płatności składek na ubezpieczenie społeczne [notyfikowana jako dokument nr C (1999) 4268] (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 150, s. 50).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 7 sierpnia 2014 r. – Ernst Georg Radlinger i Helena Radlingerová przeciwko FINWAY a.s.

(Sprawa C-377/14)

(2014/C 395/28)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Praze.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ernst Georg Radlinger i Helena Radlingerová.

Strona pozwana: FINWAY a.s.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (zwanej dalej „dyrektywą o nieuczciwych warunkach”) i art. 22 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE⁽²⁾ z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (zwanej dalej „dyrektywą o umowach o kredyt konsumencki”), względnie inne przepisy prawa UE o ochronie konsumentów stoją na przeszkodzie: